

JESSICA SORENSEN

Tajemství Elly a Michaela

JESSICA SORENSEN

Tajemství Elly a Michaela

2013

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE SECRET OF ELLA AND MICHA,
vydaného nakladatelstvím Hachette Group Book, New York 2013,

přeložila Zuzana Lalíková

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redaktorka: Darina Mikulenková

Korektura: Hana Pušová

Sazba písmem Adobe Garamond Pro: Dušan Žárský

Obálka: Rajka Marišinská

Vydání druhé, v elektronické verzi první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2013

ISBN 978-80-7303-940-0

Prolog

Ella

Přemýšlím, jestli dokážu létat. Vítr a déšť ve vlasech, ruce rozpažené. Mám pocit, že bych to vážně mohla umět. Možná kdybych sebrala dost odvahy skočit z té úzké římsy, unikla bych do noci na svých křídlech jako pták...

Možná bych se s ní pak setkala.

„Co to děláš?“ ptá se Michael hlasem vyšším než obvykle. „Slez odtamtud. Ještě se ti něco stane.“ Pronikavě modrýma očima mě pozoruje skrz hustý déšť, rukama se zapírá o nosník nad hlavou. Na římsu se mu nechce.

„To pochybuju,“ odpovídám. „Možná dokážu létat... Jako ona.“

„Tvoje matka neuměla létat.“ Balancuje na zábradlí a dívá se do temných vod pod náma. „Co se děje?“

„Vzala jsem si jeden z jejích starých prášků.“ Zakloním hlavu a nastavím tvář dešti. „Chci ji zkusit pochopit. Proč si myslela, že je neporazitelná.“

Seskočí na římsu, pažemi se zapírá o zábradlí, kanady mu kloužou na kluzkém kovu. Nad hlavami se nám rozzáří blesk.

„Tvá matka nevěděla, co dělá, ale ty ano.“ V ruce sevře kovový kabel nad našima hlavama, druhou napřáhne ke mně. „Pojď už ke mně. Bojím se o tebe.“

„Nevím, jestli to dokážu,“ přiznám tiše. Otočím se k němu a zvednu hlavu, abych mu viděla do očí. „Nevím, jestli chci.“

Odhodlá se přiblížit ještě o krok, husté řasy odhánějí průtrž valící se mu do očí. „Ale ano, chceš. Máš na víc.“ Rukou mě k sobě láká. „Prosím, pojď ke mně.“

Dívám se do černé vody, nakláním se.

„Přísahám bohu, Ello!“ křičí Michael ostře, celé tělo má napjaté. „Podej mi ruku!“

Proberu se, propletu svoje prsty s jeho. Druhou paží mě obejme kolem pasu. Vede nás zpátky k zábradlí a pomáhá mi přes něj. Dopadnu na beton mostu, všude jsou kaluže. Lampy na nosnících září do noci, uprostřed mostu stojí Michaelovo auto, dveře na straně řidiče jsou otevřené, motor stále přede a reflektory svítí.

Seskočí ze zábradlí a pak už mě objímá, tiskne mě k sobě, jako by se mě bál pustit. Na vteřinu mi to přijde nádherné, jako by ze mě spadla všechna tíha. Zabořím mu tvář do hrudi, mokrá látka mě studí na kůži. Jeho vůně mě vrací tam, kam se toužím vrátit – do dětství. Kdy ještě nic nebylo tak těžké, protože jsme ještě plně nechápali skutečnou realitu života.

Michael mě od sebe odtáhne a shrne mi vlasy z tváře. „Tohle mi už nikdy nedělej. Bez tebe to nedokážu.“

Jenže si sám potřebuje vyřešit vlastní život, a ne aby si musel dělat starosti ještě o mě, protože sama nevím, jak dlouho to vydržím, než se v tom všem utopím.

„Michaeli, já...“ Pohled jeho očí moje další slova zarazí.

Ví, co se chystám říct – vždy to věděl. Je to můj nejlepší kamarád, má spřízněná duše. V dokonalém světě, ve světě plném růží a slunce, bychom byli spolu, ale náš svět je plný zničených rodin, opilých otců a matek, které to vzdaly až příliš snadno.

„Mrzí mě to.“ Tisknu se k němu a loučím se. „Ale už jsem dál nechtěla na nic myslet. Bylo toho na mě moc a mozek mi nechtěl zpomalit. Ale teď už je všechno v pořádku. Už dokážu uvažovat jasně.“

Vezme mi obličej do dlaní, palcem mě přitom lehounce pohladí po líci. „Příště přijď rovnou za mnou – neutíkej. *Prosím*. Víím, že je to teď těžké, ale zlepší se to. I když se na nás valily špatné věci, vždycky jsme to zvládli.“ Na řasách se mu třpytí kapky vody a stékají mu po tvářích, na plné rty. Náhle jako by se něco změnilo, tu změnu jsem ale poznala už dávno.

Pootevře rty. „Ello, miluju...“

Přisaju se na jeho rty, chci ho umlčet a pevně ho objímám. Jeho jazyk se proplete s mým, pak saje děšť z mých rtů a vychutnává si mě. Tiskneme se k sobě, jako bychom se nemohli toho druhého nabažit. Skrz naše promočené oblečení sálá horko, které mě zahřívá. Chtěla bych takhle zůstat navěky, ale to by nebylo správné.

Holka, o které si myslí, že ji miluje, musí zmizet. Nechci, aby se této noci stalo něco, čeho pak budeme litovat. Odtáhnu se od něho a naposled se nadechnu jeho vůně. Pak se odvrátím a nechám ho na mostě, v dešti, se starou Ellou.

1. kapitola

O 8 měsíců později

Ella

Nenávidím zrcadla. Ne proto, že se na sebe nerada dívám nebo že snad trpím chorobným strachem ze zrcadel. Zrcadla ale vidí skrz mou masku. Ví, kým jsem bývala; hlasitou, lehkomyšlnou holčkou, která nikdy neskrývala, co cítí. Kdysi jsem nemívala žádná tajemství.

Teď ale tajemství definují, kdo jsem.

Kdyby odraz ukazoval jen to, co je vidět navenek, neměla bych s tím problém. Dlouhé kaštanové vlasy mi rámují bledý obličej. Nohy mám dlouhé a na podpatcích jsem vyšší než většina kluků, které znám. Ale to mi nevadí. Děsí mě to, co je pohřbeno hluboko uvnitř, protože v nitru jsem zničená jako zrcadlo rozbité na tisíc kousků.

Přes zrcadlo, které visí na stěně mého kolejního bytu, přelepím jednu ze svých starších kreseb. Skoro celá plocha

zrcadla už je pokrytá kresbami, a tak odhaluje jen mé zelené oči, ve kterých se odráží neutuchající bolest a tajnosti.

Stočím si vlasy do rozcuchaného drdolu a uhly uklidím do krabice k ostatním malířským potřebám.

Do místnosti vpadne Lila, na tváři rozzářený úsměv a v ruce pití. „Panebože! Panebože! Já jsem tak ráda, že už je po všem.“

Z komody zvednu roli lepicí pásky. „Panebože! Panebože!“ zavtipkuju. „Copak jsi bumbala?“

Nakloní ke mně kelímek a zamrká. „Džus, ty huso. Jsem jenom nadšená z prázdnin. I když to znamená, že se musím vrátit domů.“ Zastrčí si pramínek vlasů za ucho a do kufru uloží kosmetickou tašku. „Nevidělas můj parfém?“

Ukážu na krabice u její postele. „Myslím, žes ho sbalila do jedné z těch krabic. Nevím ale do které, protože sis je neoznačila.“

Protáhne obličej. „Ne každý z nás je posedlý systémem. Vážně, Ello, občas mám pocit, že trpíš tou obsedantně kompulzivní poruchou.“

Úhledným písmem nadepíšu na krabici „Malířské potřeby“ a pak na fix pečlivě nasadím ten krycí vršek. „Myslím, žes na to kápala,“ zažertuju.

„Já to věděla.“ Čichne si k sobě. „Opravdu ho potřebuju. Z toho vedra venku se neskutečně potím.“ Sundá fotky ze zrcadla na dveřích své skříně a hodí je do otevřené krabice. „Vážně, venku musí být nejmíň pětáctyřicet.“

„Řekla bych, že i víc.“ Všechny svoje seminárky hodím do koše. Za všechny jsem dostala jedničku. Na střední jsem

mívala trojky. Ani jsem neplánovala žádnou vysokou, ale život je změna – lidi se mění.

Lila přimhouří modré oči a zadívá se na moje zrcadlo. „Jseš si vědoma toho, že až se na podzim vrátíme, nebudeme mít stejný pokoj, takže pokud si všechny ty kresby neodvezeš, ten, co tu bude bydlet po nás, je vyháže.“

Jsou to jen čmáranice; kresby očí s uštvaným výrazem, trnové lože s černými růžemi, mé jméno napsané ve spletitých vzorech. Na ničem z toho mi nezáleží, kromě jediného: črty mého dávného kamaráda hrajícího na kytaru. Papír s touto kresbou sundám opatrně tak, abych nepotrhlala rohy.

„Nechám je tu pro dalšího obyvatele,“ řeknu a dodatečně se usměju. „Aspoň to tu budou mít předem vyzdobené.“

„Řekla bych, že ten, co tu bude bydlet po nás, se bude chtít podívat do zrcadla.“ Složí růžovou košili. „I když nevím, proč jsi to zrcadlo vůbec zakryla. Nejsi ošklivá, El.“

„O to nejde.“ Dívám se na kresbu, která zachycuje sílu Michaelova pohledu.

Lila mi vytrhne črtu z rukou a lehce přitom pomačká okraje. „Jednoho dne mi povíš, kdo tenhle božskej kluk je.“

„Je to kluk, co jsem ho kdysi znala.“ Vezmu si kresbu zpět. „Ale už spolu nemluvíme.“

„Jak se jmenuje?“ Postrčí krabici ke dveřím.

Uložím kresbu do krabice a tu přelepím páskou. „Proč?“ Pokrčí rameny. „Jen se tak ptám.“

„Jmenuje se Michael.“ Tohle je poprvé od mého odchodu z domova, kdy jsem jeho jméno vyslovila nahlas. Bolí to, jako kdyby se mi v hrdle usadil balvan. „Michael Scott.“

Lila se po mně ohlédně přes rameno, aniž by přestala házet zbytek svého oblečení do krabice. „V té kresbě je spousta vášně. Pochybuju, že je to jen nějaký kluk. Je to tvůj bývalý přítel nebo tak něco?“

Vedle dveří postavím vak nacpaný mým oblečením. „Ne, nikdy jsme spolu nechodili.“

Střelí po mně pochybovačným pohledem. „Ale měli jste k tomu blízko. Že jo?“

„Ne. Jak jsem řekla, byli jsme jenom kamarádi.“ Až na to, že to já nedovolila, abychom byli něčím víc. Michael mě měl přečtenou a to mě příliš děsilo.

Stáhne si medově blond vlasy do ohonu. „Michael je zajímavé jméno. Myslím, že jméno o člověku hodně vypovídá.“ Zamyšleně si poklepe pěstěnými nehty po bradě. „Vsadím se, že je to kus.“

„To se sázíš u každého chlapa,“ poškádlím ji a hodím tašku s make-upem do kufru.

Zašklebí se, ale v očích se jí zračí smutek. „Jo, to máš nejspíš pravdu.“ Povzdechne si. „Uvidím aspoň tohoto záhadného Michaela – o kterém jsi za celým osm měsíců, co spolu bydlíme, ani jednou nepromluvila – až tě vyhodím u tebe doma?“

„Doufám, že ne,“ odpovím a její tvář zesmutní. „Je mi to líto, ale Michael a já... Nerozešli jsme se v dobrém a od té doby, kdy jsem v srpnu odešla na školu, jsme spolu nemluvili.“ Michael ani neví, kde jsem.

Přehodí si napěchovaný pytel přes rameno. „Cesta domů trvá dvanáct hodin, to je hodně času na to, abys mi to všechno řekla.“

„Domů...“ Prohlížím si prázdný pokoj, který byl posledních osm měsíců mým domovem. Ještě nejsem připravená se vrátit a postavit se všem, které jsem tehdy opustila. Zvláště ne Michaelovi. On do mě vidí líp než zrcadlo.

„Jsi v pohodě?“ zeptá se Lila starostlivě.

Nasadím ztuhlý úsměv, zatímco strkám paniku a všechny smíšené pocity do krabice ukryté hluboko v mém srdci. „Dobry. Pojedeme.“

Zamíříme ke dveřím s posledními krabicemi. Sáhnu do kapsy. Jsou prázdné. Uvědomím si, že jsem zapomněla telefon.

„Počkej. Myslím, že jsem zapomněla mobil.“ Postavím krabici na zem, vběhnu zpátky do pokoje a rozhlédnu se okolo – odpadkový koš, několik prázdných plastových kalíšků na posteli, zrcadlo. „Kde je?“ Podívám se pod postel i do skříně.

Zpod jednoho pytle se smetím se ozve „Funhouse“ od *Pink* – moje vyzvánění nastavené pro neznámého volajícího. Zvednu pytel a vidím svůj telefon s rozsvíceným displejem. Zvednu ho a srdce se mi zastaví. To číslo znám, jen jsem si ho neuložila, když jsem změnila operátora.

„Michael.“ Ruce se mi třesou, nedokážu hovor přijmout, ani vyzvánění ukončit.

„Copak to nevezmeš?“ Do pokoje vstoupí Lila a tváří se zmateně. „Co se děje? Vypadáš, jako bys viděla ducha nebo tak něco.“

Zvonění utichne. Strčím telefon do kapsy svých šortek. „Měly bychom vyrazit. Čeká nás dlouhá cesta.“

Lila mi zasalutuje. „Rozkaz, madam.“

Zavěsí se do mě a společně zamíříme na parkoviště. Než dojdeme k autu, můj telefon pípne.

Mám hlasovou zprávu.

Michael

„Proč je Ella Danielsová tak běžný jméno?“ vrčí Ethan z kancelářského křesla. Nohy má na stole a líně si roluje webovou stránku. „Tenhle seznam snad nemá konec, kámo. Už na něj ani pořádně nevidím.“ Promne si oči. „Můžu si dát pauzu?“

Zavrtím hlavou. S telefonem u ucha přecházím pokoj, kopu do oblečení a ostatních krámů, co mi stojí v cestě. Volám hlavní kancelář Indické univerzity, čekám na odpověď, kterou nejspíš stejně neznají. Ale musím to zkusit – zkouším to ode dne, kdy mi Ella zmizela ze života. Ode dne, kdy jsem si slíbil, že ji najdu, ať to stojí, co to stojí.

„Určitě její táta neví, kde je?“ Ethan si zapře hlavu o opěrku křesla. „Přísahám, že ten chlap ví víc, než je ochotnej přiznat.“

„Jestli jo, tak mně to říct nechce,“ odpovím. „Nebo to jeho vychlastanej mozek zapomněl.“

Ethan se na židli zatočí. „Napadlo tě někdy, že možná nechce, aby ji kdokoli našel?“

„Napadá mě to každý den,“ přiznám tiše. „A proto jsem ještě odhodlanější ji najít.“

Ethan obrátí svou pozornost zpátky k počítači a pokračuje v prohledávání nekonečného seznamu všech Ell Danielsových v tomhle státě. Já ale ani netuším, jestli je pořád v zemi.

V telefonu se mi ozve sekretářka a řekne mi přesně to, co jsem čekal. Tahle Ella Danielsová není ta, kterou hledám.

Zavěším a mrštím telefon na postel. „Zatraceně!“

Ethan se ohlédne přes rameno. „Nenašels?“

Sednu na postel a ukryju obličej v dlaních. „Další slepá ulička.“

„Podívej, vím, že ti chybí a tak,“ řekne, aniž by přestal psát na klávesnici, „ale potřebuješ se sebrat. Z toho tvýho kňučení mě začíná bolet hlava.“

Má pravdu. Přestanu se litovat, navleču si černou mikinu a nazuju černé boty. „Zajdu do obchodu. Jdeš se mnou, nebo tu zůstaneš?“

Dá nohy na zem a vděčně se zvedne od stolu. „Jo, ale nejdřív se zastavíme u mě doma. Musím vzít bicí na dnešní zkoušku. Přijdeš na ni taky, nebo budeš hledat dál?“

Přetáhnu si kapuci přes hlavu a zamířím ke dveřím. „Ne, mám ještě práci.“

„Kecy.“ Natáhne se, aby vypnul monitor. „Všichni ví, že jen kvůli Elle už nehraješ. Měl bys ji už hodit za hlavu.“

„Myslím, že...“ Odstrčím mu ruku z tlačítka na vypnutí monitoru a zamžourám na fotku dívky na obrazovce. Má ty samé tmavě zelené oči a dlouhé kaštanové vlasy, jako mívala Ella. Jenže tahle holka má na sobě šaty a oči nemá orámované

černou tužkou. A vypadá falešně, jako by jen předstírala, že je šťastná. Ella, kterou jsem znal, nikdy nic nepředstírala.

Ale to musí být ona.

„Vole, co zas děláš?“ zavrčí Ethan, zatímco zvedám svůj mobil z postele. „Myslel jsem, že pro dnešek končíme.“

Ťuknu na displej a vytočím číslo na informace. „Jo, mohl bych dostat číslo na Ellu Danielsovou z Las Vegas v Nevadě?“ Čekám a začínám se bát, že nebude na seznamu.

„Ona je ve Vegas?“ Ethan se zadívá na monitor, na němž je fotografie Elly, jak s nějakou blondýnkou s modrýma očima stojí před budovou univerzity v Las Vegas. „Vypadá divně, ale je to kus. Stejně jak ta holka vedle ní.“

„Jo, ale není to tvůj typ.“

„Každá je můj typ. Kromě toho z ní teď klidně může být striptérka a to je určitě můj typ.“

Operátorka se vrátí k hovoru a dá mi několik čísel, jedno z nich patří dívce bydlící v univerzitním kampusu. Vytočím to číslo a vyjdu do haly, abych měl větší soukromí. Telefon vyzvání a vyzvání a vyzvání a pak se ozve Ellin hlas oznamující mi, že jsem spadl do hlasové schránky. Pořád zní stejně, jen trochu chladně, jako by předstírala, že je spokojená, ale nedaří se jí to.

Když to v telefonu pípne, zhluboka se nadechnu a pak do hlasové schránky vyliju své srdce.

2. kapitola

Ella

„Přísahám bohu, že jestli brzy nenajdeme nějaký záchody, pustím to do kalhot,“ vrtí se Lila v sedadle řidiče. Klimatizace jede na maximum a z reproduktorů se line „Shake It Out“ od *Florence and The Machine*. Před námi se táhne dálnice, vine se přes vrchy a kopce porostlé stromy a křovisky, ozářená narůžovělým světlem soumraku.

Mobil mám v kapse, připadá mi, jako by vážil padesát kilo. „Vždycky můžeš zastavit a vyčůrat se za křovím.“ Bosé nohy zvednu na palubní desku a odlepím si tílko od těla, aby se mi ke kůži dostal vzduch. „A za pět minut dojedeme k odpočívadlu.“

„Dalších pět minut to nevydržím.“ Střelí po mně hnusným pohledem a srazí nohy k sobě. „Až to tu bude smrdět, nepřijde ti to tak vtipný.“

Ovládnou smích a zadám do GPS vyhledat nejbližší toalety. „Jedny jsou hned za výjezdem, ale vypadá to spíš na nějakou boudu.“

„Je tam záchod?“

„Ano.“

„To mi stačí.“ Ostře stočí volant a vjede do cesty stříbrné hondě. Její řidič použije klakson a Lila se v sedadle otočí, aby mu ukázala prostředníček. „Debil. Copak nechápe, že se mi chce na malou?“

Potřesu hlavou. Lilu zbožňuju, občas ale bývá trochu sebe-středná. Je to ale jeden z důvodů, proč si s ní tak rozumím; je naprosto jiná než mí staří přátelé ze Star Grove.

Snad pomilionté mi cinkne telefon a oznámí mi, že mám další textovku. Radši ho vypnu.

Lila ztlumí muziku. „Co jsme odjely, chováš se divně. Kdo ti to volal?“

Pokrčím rameny a zadívám se okýnkem na travnaté pole. „Nikdo, s kým bych teď chtěla mluvit.“

Pět minut nato zatáčíme k domu na okraji městečka. Je to spíš stará chatrč s rezavým kovovým obložení a vybledlou cedulí. Na poli za ní stojí zrezlá auta a nákladáky a před ní je jezírko.

„Tak díky bohu!“ zatleská Lila a zaparkuje vůz. „Hned se vrátím!“ Vyskočí z auta a vběhne dovnitř.

Vylezu taky a protáhnu si nohy. Snažím se nedívat na jezero ani na most nad ním, ale do stran trčící trámy mostu mě neustále přitahují. Na prostředním z nich jsem stála tu noc, kdy jsem skoro skočila. Když přimhouřím oči a nakloním hlavu, zahlédnu ho.

Po silnici jede starý nákladáček a zvedá mračno prachu. Jak se přibližuje, mračím se, protože vím, kdo sedí uvnitř – jeden

z posledních lidí, které chci vidět. Auto zastaví na okraji pole za toaletami. Vystoupí z něj vytáhlý kluk v upnutém tričku, přiléhavých džínách a kovbojských botách.

Grantford Davis, ve městě známá firma. Rád vyvolává rvačky a stejně tak rád kouří trávu. Kluk, co mě té noci před osmi měsíci odvezl na most.

Zabuším na dveře záchodů. „No tak, Lilo, dělej.“

Grantford se podívá mým směrem, ale je jasné, že mě nepoznává, což mě nepřekvapuje. Od chvíle, kdy mě viděl naposledy, jsem se dost změnila. Zahodila jsem gotické oblečky, černou tužku a postoj drsňáčky a vyměnila je za jemnější make-up a normální oblečení, takže splývám s davem.

„Přírodě nemůžeš rozkazovat, Ello,“ sykne Lila skrz dveře. „Nech mě v klidu vyčůrat.“

Ostřížím zrakem pozoruju Grantforda, jak ke své dodávce kutálí pneumatiku.

Dveře se otevrou a ven vychází Lila s úšklebkem ve tváři. „Hnus, uvnitř je to nechutný. Mám pocit, že jen kouknutím na prkýnko jsem chytla opar.“ Otřepe se a mokré ruce si otře do šatů. „A nebyly tam žádné papírové utěrky.“

Grantford zmizel, ale jeho auto tu pořád stojí.

Popadnu Lilu za paži a táhnu ji k autu. „Musíme jet.“

Lila tázavě povytáhne obočí a snaží se udržet se mnou tempo. „Co je s tebou?“

„Nic,“ odpovím. „Akorát tam v poli je chlap, se kterým *opravdu* nechci mluvit.“

„Starý známý?“

„Ani zdaleka ne...“ Hlas mi vypoví službu, když vidím, jak Grantford vychází zpoza toalet.

Na čele se mu perlí pot a na džínách má skvrny od trávy. „Musím s tebou na chvíli mluvit.“

„Proč?“ ptám se a otevírám dveře auta. *Prosím, nevytahuj tu noc. Moc prosím.*

Lila při otevírání svých dveří znehybní a sjede mě pohledem. „Ello, co se děje?“

Grantford si vrazí ruce do kapse a zírá na kapotu auta. „Tohle není tvoje kára, co?“

„Ne, ukradly jsme ji a vyjely si na výlet.“ Sakra. Jsem zpátky deset minut a vrací se mi můj starý postoj. „Teda, ano, je – teda její.“ Pokývnu na Lilu.

„No, jen mě tak napadlo, na kolik to vytáhneš.“ Lišácky se na mě usměje. Zvedne se mi žaludek.

Nikdy jsem se s Grantfordem nepřátelila. Je to slizoun, což je taky důvod, proč jsem právě jemu řekla, ať mě té noci zaveze na most – ze všech, koho jsem znala, byl on jediný, o kom jsem si byla jistá, že mě tam nechá a odjede.

Nemůžu si pomoci. „Nejspíš na víc než ty tu svoji rachotinu.“

Zatváří se samolibě. „To je výzva?“

Zavrtím hlavou a pokynu Lile, aby nastoupila. „Ne, není to výzva. Jen fakt.“

V očích se mu objeví poznání. „Počkat. My se známe?“ Nevšímám si ho a začínám zavírat dveře, ale on je zachytí. „No krucinál! Já tě znám. Ty seš Ella Danielsová.“ Přejede mi oči-

ma po nohách, ustřižených džínách a krajkovém bílém tílku, až se mi zadívá do očí orámovaných ledově růžovou tužkou. „Vypadáš... jinak.“

„To s tebou udělá vysoká.“ Přeměřím si jeho kovbojské boty, odrané džíny a špinavou košili. „Ty ses nezměnil ani trochu.“

„Tobě se zas nezměnila ta přidrzlá huba,“ odsekne. „A jen tak mimochodem, k lepšímu ses nezměnila. Vlastně vypadáš, že by ses mohla z fleku kámošit se Stacy Harrisovou.“

„Zas nepřeháněj,“ usměrním ho. Stacy Harrisová byla nejoblíbenější holka v našem ročníku; vedoucí roztleskávaček, královna plesu. Zbožňovala růžovou.

Zašklebí se. „A změnila ses nejen na pohled. Kdyby tě ještě před časem někdo přirovnal k Stacy Harrisový, vrazila bys mu pěst do ksichtu.“

„Násilí nic nevyřeší.“ Znovu se pokusím zavřít dveře. „Musím jet.“

Zachytí dveře, aby mi zabránil zavřít. „Nikam nepojedeš, dokud od tebe něco nedostanu.“

„Třeba koleno mezi nohy?“ zahrozím, ale žaludek se mi svírá. Možná drsně vyhrožuju, ale kdyby na to přišlo, pořád je to dost velký kluk a snadno by mi ublížil.

Šedé oči mu ve stínech západu slunce zčernají. „Slyšel sem, žeš zdrhla. Jedný noci ses sbalila a zmizela. A to nasralo hodně lidí. Ty, co tě vždycky chránili, když ses s tou svojí nevymáchanou hubou dostala do problémů. A zvláště toho kluka, cos to s ním vždycky táhla.“

„Nepředstírej, že neznáš jeho jméno.“ Hlas mám trochu nejistý. Začíná se mi to vymykat z rukou, zaplavuje mě panika. „Nezapomínáš jména těch, co ti dali přes držku.“

Na krku mu začne pulzovat žíla, praští do okýnka. „Tý noci jsem byl nadranej a Michael byl střízlivej. A bylo od něj dost podlý, že mě praštil za to, že jsem tě nechal na tom mostě. Vždyť jsi mi sama řekla, ať tě tam zavezu. Jak to sakra může být moje vina?“

Michael ho očividně praštil víckrát, protože o tomhle jsem nemluvila.

Chytím kliku dveří. „Teď zavřu a ty odejdeš.“

„Kdo jsi?“ Přejede po mně pohledem.

„Jsem ta, co jsem vždycky byla,“ odpovím. „Jen bez vší té přítěže.“ Pomalu a klidně zavřu dveře. „Teď už můžeme jet, Lilo.“

Vycouvá autem zpět na asfalt silnice. Na Grantforda a most se ani neohlédnu. Dýchám nosem, snažím se vzpamatovat a ovládat své pocity.

„Co to bylo?“ zeptá se Lila. „Co to bylo za magora?“

Zapnu si pás a poté i klimatizaci. „Jen kluk ze střední.“

„Myslela jsem, že tě zabije nebo něco... Možná bychom měly zavolat poldy.“

Můj starý život se právě zas trochu vynořil nad hladinu. „Takhle to tady prostě chodí. Mimoto on štěká, ale nekouše. Věř mi. Je jenom otrávenej z něčeho, co jsem kdysi udělala.“

Vytřeští oči a sevře volant. „Co jsi udělala?“

Zadívám se do zpětného zrcátka na prázdnou silnici za námi. „Nic, o čem bych chtěla mluvit.“

U značky prikazující snížit maximální povolenou rychlost zpomalí. „Jak jsi to dokázala? Když ti držel dveře, zůstala jsi úplně klidná. To *já* šílela.“

„Jen instinkt,“ zalžu. Kdyby znala pravý důvod, určitě by se mnou už nekamarádila.

Touha říct Lile, ať to na místě otočí a zamíří zpátky do Vegas, se stávala tím neodbytnější, čím víc jsme se blížily k nám domů. Jakmile jsme boudu a Grantforda nechaly za sebou, Lila se uklidnila. Zbytek cesty jsme mluvily o přednáškách a večírcích, ale jakmile jsme zatočily ke garáži u mého domu, opět se jí v očích objevily strach a panika.

„Je to tu... hezké.“ Při pohledu na dům se oklepe. „Tady jsi vyrostla?“

Na obloze bez mraků, zato plné hvězd září úplněk a osvětluje odpadky navršené na příjezdové cestě. Na tvárnících naskládaných před garáží stojí staré auto značky Cutlass, ze zdi patrového domu se loupe barva a ve vánku cinká rozbitá zvonkohra. Strom před mým oknem vypadá seschlý. To po jeho větvích jsem sešplhala, když jsem utíkala z domu. Naposledy tu noc, kdy zemřela má matka.

Nikdy potom už jsem na ten strom nevlezla.

„Jo, tohle je můj domov.“ Vystoupím z auta do studeného větru. V sousedním domě řve „Like an Angel“ od *Rice Against*. Světla jsou rozsvícená a uvnitř je kravál. Příjezdová cesta je zacpaná auty a na uschlém trávníku kouří několik lidí.

Jeden z Michaelových vyhlášených večírků. Jako by se tu zastavil čas a čekal, až se vrátím.

„To dobré se nikdy nemění.“ Obejdu auto. „Lilo, otevři kufr, prosím.“

Kufr se otevře a Lila váhavě vystoupí z auta. Oči nespouští z párty a kouše si nehet na palci, což je známka toho, že je nervózní. „Ježiš, tohle je ještě horší než večírky na koleji. Netušila jsem, že je to vůbec možný.“

Přes rameno si hodím těžký pytel. „Určitě tu dneska chceš přespat?“ Hrabu se v kufru, hledám tašku s toaletními potřebami. „Ve vedleším městě je několik pěkných hotelů.“

„Jen nejsem na takové okolí zvyklá, to je všechno... Určitě to bude v pohodě.“ Vytáhne z kufru jeden z mých polštářů a pevně ho obejmě.

„Jseš si jistá?“ Paží tisknu k boku malou krabici. Nechci, aby tu zůstala a tuhle stránku mého života viděla. „Některý lidi to tu můžou mít dost těžký.“

Přimhouří oči a namíří na mě prst. „Možná pocházím z vyšší třídy, ale to neznamena, že jsem ještě nikdy nebyla v žádné drsnější čtvrti. Navíc pamatuješ, jak jsme tehdy ve Vegas šly do té zastavárny? Ta čtvrť nebyla zrovna bezpečná.“

Ve skutečnosti to tam tehdy tak špatné nebylo, ale nechala jsem to být, protože tady Lila stejně zůstane jen na jednu noc.

„Promiň, to jenom... Chci si být jistá, že jsi v pohodě.“ Přehodím si tašku na bok a jdu kolem ztmavlého auta pro druhý bágl.

„Jednu noc to opravdu vydržím.“ Naznačí kříž nad srdcem a usměje se. „Vlastně možná najdu dost odvahy a půjdu se podívat na ten večírek vedle.“

Rychle změním téma. „Zbytek věcí bychom mohly vyložit až zítra, už je tma a sotva vidím. A nevím, jak ty, ale já jsem ztahaná jak kůň.“

„Myslím...“ Stočí pohled na příjezdovou cestu. „Proboha, kdo je *tohle*? Počkat. Není to... jo...“ Vyjekne a několikrát poskočí. „Ello, myslím, že to je ten kluk z tvých kreseb. Ten Michael, co pořád říkáš, že jsi s ním nikdy nechodila.“

Moje tašky žuchnou o zem, jak se přihrčím. Okamžitě začnu přemýšlet, kudy odtud. *Zalézt pod auto? Utéct do domu? Vlézt do kufru?*

„Nazdar, krásko,“ říká právě Michael flirtujícím tónem. „Neměla bys tu nechávat auto takhle otevřený. Jinak ti ho někdo šlohne.“

Jeho hlas mě celou rozechvěje. Myslela jsem, že po osmi měsících, co jsem byla pryč, na mě už takový vliv mít nebude, ale čas má někdy přesně opačný účinek – vše jen umocňuje. Předstírám, že mám práci s věcmi, a ukrývám tvář ve stínu.

Lila se uchichtne. „Moje auto to určitě přežije bez úhony. Tohle je dům mojí kamarádky.“

„Dům tvojí kamarádky...“ Hlas se mu vytratí, jak si dá dvě a dvě dohromady. Tuhnu úzkostí. „Počkat. To mluvíš o Elle Danielsový?“

Nadechnu se a prudce zabouchnu kufr. Když mě uvidí, vytřeští oči a má na tváři stejný výraz, jako když mu jeho máma řekla, že se jeho táta už nikdy nevrátí.